



Aleja Przyjaciół

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla: Śródmieście Południowe

Atrybuty: Nazwy o niejasnej genezie

Rok utworzenia nazwy:

Opis

Wpływ na jej nadanie miała Julia z Potockich Mazaraki, która parcelowała te ziemie należące niegdyś do Leopolda Kronenberga. Ponieważ było to zaciszne miejsce, więc zapewne wszyscy się znali.

A tak pochodzenie nazwy ulicy objaśnia Jarosław Iwaszkiewicz w książce, której tytuł brzmi oczywiście "Aleja Przyjaciół". Otóż stojący w Al. Ujazdowskich 11 pałacyk "podolskich magnatów" Sobańskich otaczał kiedyś ogromny ogród, sięgający od al. Róż do ul. Koszykowej. Od pałacyku w stronę ul. Koszykowej ciągnęła się zaś aleja powstała w ten sposób, że przyjaciele właścicieli pałacu odwiedzając ich sadzili po drzewku. W ten sposób powstała "aleja przyjaciół". Potem teren ogrodu rozparcelowano i przy alei wybudowano kamienice. Pozostała tylko wdzięczna nazwa. (podziękowania dla P. Marii Pietrusiewicz za przypomnienie tego faktu).

Ciekawostki

Wytyczona w okresie międzywojennym. Została zabudowana w latach 30 w. luksusowymi kamienicami. W czasie wojny mieszkali tu Niemcy, którzy rozkradli alabastrowe i marmurowe, sprowadzane z Włoch i Podola części. Po Niemcach budynki zajęli przodownicy PZPR i pracownicy UB.

Stan obecny:

Nr 1: Kamienica. W latach 1973-1999 mieszkał tu i pracował Jerzy Waldorff.

Nr 3: Kamienica. Powstała w 1937-8 wg proj. Juliusza Żurawskiego Aleksandra Więckowskiego według ścisłych zaleceń Le Corbussiera. Wprawdzie miało być 5 pięter, zrealizowano tylko 4. Okładzinę wykonano z piaskowca szydłowskiego.

Nr 4: Kamienica. Powstała zapewne w latach 1937-38. Przed wojną jedną z jej lokatorek była Loda Halama wł. Leokadia Halama (1911-1996) - aktorka, tancerka. Początkowo występowała w cyrku, w którym występowali również jej rodzice, później wraz z matką - Martą Cegielską - i trzema siostrami

(starszą Józefiną zwaną Zizi i młodszymi: Alicją "Punią" oraz Heleną "Eną") tworzyła zespół Siostry Halama, współpracujący m.in. z teatrzykami "Morskie Oko" i "Perskie Oko". Z czasem swoim talentem przyćmiła rodzinę i wówczas rozpoczęła się jej kariera solowa. Podjęła wówczas naukę tańca w Dreźnie a zdobyte tam umiejętności zaowocowały występami m.in. w paryskiej Vieux Colombier. Była też primabaleriną w Operze Warszawskiej, występowała w operetce i Filharmonii. Do chwili wybuchu wojny miała na swoim koncie kilkanaście ról filmowych w takich obrazach, jak "Ziemia obiecana" (reż. A. Hertz, Z. Gniądzowski), "Prokurator Alicja Horn" (reż. M. Waszyński, M. Flantz), "Kocha, lubi, szanuje" (reż. M. Waszyński), "Manewry miłosne" (reż. J. Nowina-Przybył, K. Tom), "Parada Warszawy" (reż. K. Tom), "Kłamstwo Krystyny" (reż. H. Szaro). Pierwsze miesiące wojny spędziła w Szwajcarii, jednak w 1940 roku powróciła do Warszawy, wsławiając się m.in. brawurowym wręcz wyprowadzeniem rannych żołnierzy ze Szpitala Ujazdowskiego, nakazując im grę umarłych. Po wojnie pozostała na emigracji, początkowo mieszkając w USA (poprzez Szwajcarię wyjechała do Hollywood) a od 1959 roku w Wielkiej Brytanii (swoje miejsce znalazła w Londynie). Wówczas też zaczęła częściej przyjeżdżać do Warszawy. W 1984 roku opublikowała tom wspomnień zatytułowany "Moje nogi i ja" a rok później podjęła decyzję o ponownym zamieszkaniu w stolicy.

Nr 5: Kamienica. Powstała w 1937-8 wg proj. Aleksandra Więckowskiego.

Nr 8: Kamienica Haliny i Janusza Regulskich. Powstała w 1937-8 wg proj. Jerzego Gelbarda i Romana Sigalina.

Nr 9: Kamienica. Powstała w 1938 wg proj. Wacława Moszkowskiego.

Data nadania nazwy: 1927.05.10 lub 1928.05.14
